

S Z E M L E

MI, A PÁRT ÉS TITO — EGYEK VAGYUNK — MONDTÁK KI A SZLOVÁK NÉPÜNNEPÉLY RÉSZTVEVŐI

A Jugoszláviában élő szlovák kisebbség öt év óta minden évben megtartja népünnepélyét Bácski Petrovácon. A hagyományos ünnepség az idén is a Jugoszláviában élő szlovák kisebbség politikai és kulturális szabadságának, nagyarányú és sokoldalú fejlődésének volt a bizonyítéka. Az ünnepség rendkívül gazdag kulturális és sportműsorán a szlovákokon kívül részt vettek Vajdaság egyéb nemzeti-ségei is.

Az ünnepélyt, amelyen megjelent a Vajdasági Főbizottság elnöke, Luka Mrksics is, Juraj Szpevák, a vajdasági Kultúregyesületi Szövetség szlovák osztályának titkára nyitotta meg és ismertette a jugoszláviai szlovákok gazdasági, politikai és kulturális fejlődését bizonyító adatokat. Beszámolt a szlovák szervezetek gyarapodásáról, az elemi és középiskolák számának növekedéséről, a tanulók számának nagyarányú emelkedéséről, a szlováknyelvű könyvkiadás izmosodásáról és a műkedvelő színjátszás tömegesedéséről. Szpevák jelentéséből az is kitűnt, hogy a jugoszláviai szlovákok az idén is hívtak vendégeket Csehszlovákiából a népünnepélyre, azonban a tájékoztatóirodás elemek megakadályozták ideutazásukat.

Luka Mrksics szólt fel ezután, majd a népünnepély résztvevői üdvözlő táviratot küldtek Tito marsallnak, a Központi Vezetőségnek és Szerbia Központi Vezetősége titkárának, Sztambolics elvtársnak.

A Tito marsallhoz intézett táviratban a jugoszláviai szlovákok kifejezést adtak szocialista hazánk, Pártunk, pártvezetőségünk és Tito mar-

sall iránti szeretetüknek és odaadásuknak, s hangsúlyozták, hogy a szlovák kisebbség egyenjogúsága kizárólag a nemzetiségi kérdés helyes megoldásának eredménye.

»A jugoszláviai szlovákoknak sohasem volt — és nem is lehetett — olyan ragyogó jövőjük, olyan nagy-szerű lehetőségeik, mint ma, az új Jugoszláviában« — mondotta többek között a távirat, amelyben az ünnepély résztvevői megvetéssel utasították vissza a Tájékoztató Iroda hirhedt határozatának állításait. — »Mi, a Párt és Tito — egyek vagyunk« — mondták ki egyöntetűen a népünnepélyen megjelentek.

FEDERICO GARCIA LORCA

halálának tizenharmadik évfordulója

1936 júliusában, az áruló tábornokok lázadása után, mint bűzös mérge-gombák sarjadtak ki a szennyből a falangisták. Először is azok csatlakoztak a falanxhoz, akik revolverral a kezükben akarták kielégíteni személyi bosszúvágyukat, törleszteni adósságukat, elintézni piszkos szerelmi ügyeket, így akartak eleget tenni hatalomvágyukban fogamzott ocsmány törekvéseiknek, mindannak, ami — adott körülmények között — a legkegyetlenebb és legelvetemültebb gonosztevőt faragja a kispolgárból. De nagyon hamar eljött a félelem, a büntudat ideje, a tengernyi bűn, a kiontott véráradat, a mindegyre növekvő hullahegyek vészterhes viharral, megsemmisítéssel fenyegették a kék ingbe öltözött, pirossapkás, vértől mocskos szörnycetegeket. — A halottak egyre szaporodó hadseregének toborzóit, Torquemada inkvizitorainak tehetséges tanítványait eszevesztett félelem fogta el, a hullákból emelt hegyek ormairól pedig egyre